

นิยายเวลาพักเที่ยง

หัวเรื่องหลักใน PDF

นิยายสั้น: “โต๊ะมุมหน้าต่างในเวลา 12:15 น.”

ย่อหน้าเปิดเรื่อง (พารากราฟ 1-2)

เวลา 12:15 น. เสียงออดพักเที่ยงดังขึ้นพร้อมกับเสียงแก้วลื่อนชุดพื้นห้องเรียนเหมือนวงออร์เคสตราแบบไม่ได้ซ้อม ทุกคนรีบหยิบกล่องข้าวและกระเปา stagn วิงกรุไปที่โรงอาหารรวมกับการแข่งขันกีฬา แต่สำหรับ “พีท” และ ช่วงพักเที่ยงไม่ใช่เวลาแห่งการแข่งขัน มันคือช่วงเวลาสั้น ๆ ที่เขาได้อยู่กับตัวเอง ที่ “โต๊ะมุมหน้าต่าง”

โต๊ะตัวนั้นไม่ได้พิเศษอะไรเป็นพิเศษ แค่เป็นโต๊ะโลหะธรรมดาที่สีเริ่มลอกออกเล็กน้อย แต่สิ่งที่ทำให้พีทชอบคือแสงแดดอุ่น ๆ ที่ลอดผ่านกระจก และมุมมองห้องฟ้าครุ่งเทพฯ ที่ถูกตัดขอบด้วยตึกต่าง ๆ ด้านล่างคือถนนนักศึกษาที่เดินสวนกันไปมา บางคนหัวเราะ บางคนรีบเดินเพราะต้องไปทำงานกลุ่มต่อ

จากกลางเรื่อง (ตัวอย่างหลายย่อหน้า)

วันนี้พีทถือกล่องข้าวในโครงการสร้างเพรากไก่ขาวจากเชเว่นในเมือง ซอสกระเพราเยิ่งคงหอมแม้จะเดินผ่านกลืนอาหารมากมายในโรงอาหาร เขานั่งลงที่โต๊ะมุมเดิม วางกล่องข้าว เปิดฝา และหยิบหูฟังเสียงเข้ามือถือ เปิดเพลง Lo-fi เบ้า ๆ เป็นพิธีประจำวัน

“วันนี้นั่งมุมเดิมอีกแล้วนะ” เสียงหนึ่งดังขึ้นจากด้านข้าง พีทเงยหน้าขึ้นเห็น “ฝน” เพื่อนร่วมชั้นที่มักจะยิ้มจนตา痒 รอถือชานมไข่มุกแก้วใหญ่กับข้าวกล่องของตัวเอง

“อืม มุมนี้แสงดี” พีทดตอบสั้น ๆ แต่ในใจคิดว่า เพราะมันเงียบ

ผนวกร่องลงตรงข้าม “เราอนุญาติให้ในวันนี้โรงอาหารคนเยอะมาก โต๊ะเต็มไปหมดเลย”
พีทลังเลอยู่ครู่หนึ่ง แต่ก็พยายาม

เวลาผ่านไปไม่ถูก กินนาที โต๊ะมุมหน้าต่างที่เคยเงียบเงียบเริ่มมีเสียงสนทนา ผนเริ่มเล่าเรื่องข่า ๆ ในห้องเรียน เรื่องอาจารย์สับสนชื่อเพื่อน เรื่องกลุ่มโปรเจกต์ที่ยังไม่เริ่มทำ ทั้งสองคนหัวเราะอุ่นๆ กับกันในบางจังหวะ พีทเริ่มสังเกตว่าตัวเองพูดมากกว่าปกติเล็กน้อย

“ทำไมถึงชอบนั่งมุมนี้หรอ” ฝนถามขึ้นในช่วงที่หั่งคู่เงียบลงชั่วคราว
พีทมองออกไปนอกหน้าต่าง “เรา...เหมือนได้พักสมอง เวลาของคนเดินไปมา เรารู้สึกว่าโลกมันยังขยายอยู่ แม่เราจะนั่งอยู่เฉย ๆ”

ฝนหัวเราะเบา ๆ “เราเคยมองว่าเวลาพักเที่ยงเป็นเวลาหนึ่ง แต่พอฟังดู แบบนี้ก็ดีนั้น เหมือนกดปุ่ม pause ชีวิตสัก 30 นาที”

จากท้ายเรื่อง / ปิดตอน

เสียงออดเดือนหนดเวลาพักเที่ยงดังขึ้นอีกครั้ง ห้องอาหารเริ่มบاغดาด พีทเก็บกล่องข้าวทิ้ง และเตรียมตัวกลับห้องเรียน ฝนยืนขึ้นพร้อมกัน

“พรุ่งนี้เรามานั่งโต๊ะนี้ด้วยกันอีกได้ไหม” ฝันถาน
พีทะงักเล็กน้อย ก่อนจะยิ้มมุมปาก “ก็ได้ แต่ต้องเอาชานมมาแบ่งด้วยนะ”

ทั้งสองเดินออกจากโรงอาหารไปพร้อมกัน แสงแดดที่ลอดผ่านกระจกโต๊ะมุ่งหน้าต่างยังคงสาดลงมา เห็นอนเดิม แต่ความรู้สึกของพีทเปลี่ยนไปเล็กน้อย จากโต๊ะที่เคยเป็นมุนพักสมองส่วนตัว กลายเป็นจุดเริ่มต้นของบทสนทนาใหม่ ๆ ในช่วงเวลาพักเที่ยงที่ไม่เงียบเหงาอีกต่อไป